

"अग पण शीलू, जर आपण असं धरुन चाललो की प्रतिमा अजून लतिकेच्या भूमिकेतच वावरते आहे आणि म्हणून तिला अशोक घनःशाम म्हणूनच आठवतो,तर घनःशामला ती नवरा कसं मानेल? घनःशाम हा भावबंधन नाटकातला खलनायक आहे. लतिका फक्त त्याचा तिरस्कारच करते. तिचं प्रेम प्रभाकरवर आहे. आठवतंय नं तुला भावबंधन नाटक? बरं ते जाऊ देत, वास्तवात तिला स्थिर करण्यासाठी आपण psychiatrist कडे नेणंच योग्य ठरेल."

मलाही अलकाचं म्हणणं पटलं. मी तिला दुजोरा दिला."मग नकोच आता वेळ दवडायला.तुझ्या माहितीत आहे का कुणी मानसोपचारतज्ञ?" "मी लगेचच चौकशी करते" अलका म्हणाली.

तीन दिवस झाले, प्रतिमा माझ्याकडेच होती आणि अलका तिच्यासाठी रोज येत होती.आम्ही दोघी रोज प्रतिमाचं brain wash करत होतो. "तुला आधार देणारं कुणीही नसलं तरी आम्ही तुला एकटं सोडणार नाही,काळजी करू नकोस" असं सारखं सांगून तिच्या मनांत सुरक्षिततेची भावना निर्माण करण्याचा आमचा प्रयत्न युद्धपातळीवर चालू होता.हळू हळू आम्हाला आशेचा किरण दिसू लागला.

प्रतिमा आता बाहेर येऊन बसत होती,तिचा चेहराही जरा जरा खुलत चालला होता.आमच्याबरोबर जेवू खावू लागली होती.अशोक कितीही देखणा असला, तिचं त्याच्यावर कितीही प्रेम असलं तरी इतक्या वर्षांत त्याने तिच्यावर जो अन्याय केलाय तो सहन करणं हाही एक गुन्हाच आहे हे आम्ही एकसारखं तिच्या मनावर बिंबवत होतो.

त्या दिवशी सकाळी सकाळीच अलकाचा फोन आला,"शीलू, डॉ. नाडकर्णीची आज ११वाजताची appointment मिळाली आहे, तेव्हा तुम्ही दोघी तयार रहा. मी १०वाजेपर्यंत येते. प्रतिमाला घेऊन आम्ही डॉक्टरांकडे वेळेवर पोहोचलो.१०च मिनिटात आम्हाला आंत बोलाविलं.प्रतिमा काहीच बोलत नव्हती,पण आम्ही तिची इत्थंभूत माहिती डॉक्टरना दिली.गेल्या आठवडाभर प्रतिमा आमच्याचकडे असल्यामुळे तिच्यात बराच positive बदल झालेला दिसतोय हेही आम्ही डॉक्टरांच्या निदर्शनास आणून दिले. "good" डॉक्टर म्हणाले.त्यांच्या म्हणण्यानुसार काळजीचं काहीच कारण नव्हतं.इतकी वर्षे तिला झालेली मारहाण,तिच्यावर लादलेलं वेडेपण यामुळे ती भेदरलेली आहे आणि तिच्यातला आत्मविश्वास हरवला आहे,तो तिला परत मिळवून देणे आवश्यक आहे.त्यासाठी पहिली गोष्ट म्हणजे तिला तिच्या नवऱ्यापासून दूर ठेवणे. डॉक्टरांनी तिचं counseling करण्यासाठी काही दिवस रोज बोलाविलं. जवळ जवळ महिनाभर आम्ही तिला डॉक्टर नाडकर्णीकडे नेत होतो आणि तिच्यात खूपच चांगला बदल आढळत होता.

अलकाने मध्यंतरीच्या काळात तिच्या माहेरचा तपास केला, तिच्या वडीलांचं काही वर्षांपूर्वी निधन झालं होतं, आणि तिची आई अंधरीला एकटीच रहात होती.भाऊ प्रवीण नोकरीनिमित्त आपल्या

कुटुंबासमवेत बंगलोरला स्थायिक झाला होता. मी व अलकाने तिच्या आईला भेटायचं ठरविलं आणि गेलो. प्रतिमाची कहाणी ऐकून त्या माउलीचं हृदय पिळवटलं. "स्वतःच्या हातांनी पोरीनं आयुष्याचं मातेरं केलं ग अगदी! नाही, पण तिची आई चांगली खमकी आहे अजून, मी तिला असं वाऱ्यावर सोडणार नाही आता आणि त्या अशोकलाही सोडणार नाही मुळीच!" त्यांचा संताप अनावर झाला होता. "तुम्ही मात्र मैत्रीला जागलात ग पोरीनो!" आईच्या मुखातून सहज उद्गार निघाले.